

disse tre Tillæg. Samtidig falder det af sig selv, at man maa udslette § 12, 2det Stykke. Der staar i dette Stykke: Af Vinterlærernes Honorar udredes 30 pCt. af Statskassen. Det behøves ikke, naar man forandrer Honorar til Lønning, thi saa gælder det for den Lønning ligesom for al anden Lønning, at de 30 pCt. udredes af Statskassen. Der staar endvidere: „Dyrtidstillæg i Henhold til § 93 i Lov om Statens Tjenestemænd udredes af Statskassen“. Det behøves altsaa ikke, naar man slaar fast i § 4, at ogsaa disse tre Former af Tjenestemænd, deriblandt Vinterlærerne, har Ret til at faa de tre Dyrtidstillæg.

Endelig har man som sidste Ændring fra Ministeriets Side i § 12, der omhandler Spørgsmaalet om, hvem der betaler Lønnen, og hvor det foreslaas, at Staten yder et Tilskud af 30 pCt. af Grundlønnen, samtlige Alderstillæg og Dyrtidstillæg og 80 pCt. af Konjunkturtillæget, indføjet en Bestemmelse om, at Staten ogsaa skal yde de personlige Tillæg i Henhold til § 19, Stykke 2. Det kunde nemlig tænkes, at der blev enkelte Tilfælde, hvor en Lærer, efter at denne Lov er vedtaget, vilde faa en mindre Løn end tidligere. Der skal da i Henhold til § 19, ligesom man ellers plejer, gives et personligt Tillæg, saa at den paagældende ikke gaar ned fra den tidligere Løn. Dette personlige Tillæg skal ydes af Staten i Overensstemmelse med, hvad der ellers har været Praksis i lignende Tilfælde.

Det er de Ændringer, man fra Ministeriets Side har ment det nødvendigt at sætte ind i Loven. Der er andre Ting, Ministeriet maaske kunde nære nogen Betænkelighed ved, men dem skal jeg ikke komme videre ind paa her. Jeg skal kun nævne et Par Enkeltheder. Det synes, som om Kommissionen har været lidt for tilbøjelig til at lægge de forøgede Udgifter over paa Statskassen, men da man af Betænkningen kan se, at der indenfor Kommissionen har været ret divergerende Meninger om Forholdet mellem Statens og Kommunerne's Deltagen i Udgifterne, har Ministeriet ment, at man helst maatte blive staaende ved det af Kommissionen foreslaaede Forhold. Den samlede Udgift til Lærerløninger efter de gældende Love er 24 827 000 Kr., hvoraf Staten udreder de 13 579 000 Kr. og Kommunerne de 11 248 000 Kr. Hvis dette Lovforslag gennemføres, vil efter en Opgørelse i Kommissionen den samlede Udgift blive 38 279 000 Kr., hvoraf Staten skal betale de 22 910 000 Kr., medens Kommunerne

skal betale 15 369 000 Kr. Det er en Stigning fra den hidtilværende Udgift paa 13 452 000 Kr., hvoraf Kommissionen paa lægger Staten de 9 331 000 Kr., medens Kommunerne kun faar de 4 121 000 Kr. at betale. Der er saaledes sket en Forskydning i Statens Disfavør, men det kan tænkes, at det er rigtigt, og det vil nu vise sig, hvorledes det kommende Udvalg stiller sig dertil.

Saa er der endelig endnu en Ting, Ministeriet har været noget betænkeligt ved. Ærede Medlemmer vil sikkert være bekendte med den, idet der vistnok allerede i Gaar er blevet omdelt et Andragende fra Andenlærerne, der gaar ud paa, at de ønsker ikke at blive en Slags 2den Klases Tjenestemænd. Det gælder særlig ved de mindre Skoler. Saa snart man kommer op over tre Lærere ved et Skolevæsen, vil Kommunen jo kunne bestemme, at de skal have Førstelærertiløn. Men hvor det ikke er Tilfældet, ved et mindre Skolevæsen, vil Andenlærerne faa en ringere Stilling, økonomisk set, end Førstelærerne, skønt de mener, de gør det samme Arbejde. Vi har fra Ministeriets Side underhaanden taget en Forhandling med Kommissionen, om der ikke kunde ske en Forandring her, fordi vi syntes, at der var noget i Andenlærernes Krav. Det blev imidlertid fra Kommissionens Side sagt, at man havde haft sin Opmærksomhed henvendt paa Forholdet, men der havde været Konsekvenser og andre Forhold, der havde gjort, at man var nødt til at stille Forslaget, som det var. Fra Ministeriets Side har man da fulgt Kommissionen, og det bliver nu det kommende Udvalgs Sag, om det mener, at der skal foretages en Ændring i den af Andenlærerne ønskede Retning. Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget til Tingets Velvillie og til hurtigst mulig Fremme.

Formanden: Det 9de Medlem for Hovedstaden har Ordet for at forelægge det i anmeldte Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (A. C. Meyer): Det lille Lovforslag, som jeg hermed paa egne og Medforslagsstilleres Vegne skal fremsætte for det høje Ting, gaar, som Titelen antyder, ud paa at forhindre Videresalg af Billetter til offentlige Forlystelser og tilsigter saaledes at ramme en Mellemand, der i høj Grad forhindrer i alt Fald den mindre bemidlede Del af Befolkningen i at faa Billetter til overkommelig Pris. Efterhaanden